

Поклик з могили. Четверте розслідування

КУПИТИ

Міжнародний бестселер

Вісім років тому команда судмедексперта Девіда Гантера знайшла на болоті тіло підлітка. Слідчі були впевнені, що це одна з трьох жертв гвалтівника-психопата та серійного вбивці Джерома Монка. Залишалося знайти ще два тіла, однак пошуки припинили, коли обвинувачений опинився за ґратами.

Проте сталося непередбачуване: Монк утік із в'язниці й тепер полює на всіх, хто брав участь у тій злощасній операції та займався його пошуками. Тим часом до Девіда, який і сам у небезпеці, звертається по допомогу Софі Келлер, що також працювала з командою пошуковців.

Кривавий слід минулого веде Гантера на болото, де все почалося. Якщо ж він не розкриє правди, тут для нього все й закінчиться...

Розділ I

— Як зветесья?

Обличчя поліціантки скрижаніло в усіх сенсах, щоки обвітрилися. На громіздкому жовтому жилеті намистинами виблискували краплини туману, котрий осідав, мов хмара, що вкутала землю. Жінка роздивлялася мене з ледь прихованою неприязню, так, наче то я відповідав і за огидну погоду, і за те, що вона мусила стовби-чити на вересовищі о такій порі.

— Доктор Девід Гантер. На мене чекає головний детектив-суперінтендант Сіммс.

Із показною неохотою вона звірилася зі своїм планшетом і взялася за рацію.

Тут у нас відвідувач, хоче побачити старшого слідчого. Якийсь містер Девід Гантер.

— Доктор, — виправив я.

Вона байдуже зиркнула на мене.

У рації затріскотіло, голос пробурмотів щось незрозуміле. Хай що воно було, настрої вартової не покращився. Кинувши на мене останній кислий погляд, вона відступила й махнула: проходи.

— Прямо, ондо машини стоять, — буркнула вона.

— І вам теж дякую, — пробурмотів я, проїжджаючи.

Світ за вітровим склом затягнула завіса туману. Його хвилі то здіймалися, відкриваючи тьмяне болотяне вересовище, то за мить знову огортали машину білою марлею. Трохи далі поліціанти влаштували таку-сяку стоянку для своїх машин на відносно рівному клаптику твердої землі. Мені махнули, вказуючи напрямом, і мій «сітроєн», похитуючись та підстрибуючи, примостився поміж інших автівок.

Я заглушив двигун і потягнувся, щоб розім'яти м'язи.

Довелося здолати довгий шлях без жодної зупинки.

Передчуття та цікавість не дозволяли зробити навіть короткий перепочинок у дорозі. Сіммс, коли телефонував, у деталі особливо не вдавався, сказав лише, що в Дартмурі знайшли могилу, тож я йому потрібний на місці під час ексгумації тіла. Начебто звична рутинна справа кілька разів на рік викликають. Але останні дванадцять місяців слова «вбивство» й «Дартмур» перегукувалися лише з одним ім'ям:

Джером Монк.

Монк, серійний убивця та гвалтівник, зізнався у вбивствах чотирьох молодих жінок, про які нам було відомо.

Троє з його жертв були ще майже дівчатками, а тіл їхніх так і не знайшли. Якщо ця могила належить одній із них, є шанс, що інші теж десь поблизу. Тоді це відкриття та й уся операція ексгумації стануть однією з найзначніших за останнє десятиліття.

І я, звісно ж, хотів долучитися.

— Усі так і думали, що він позбувається тіл своїх жертв десь у цій місцині, — сказав я дружині, Карі. Ми були на кухні, я збирався в подорож. Ми тоді вже понад рік жили у вікторіанській віллі на південному заході Лондона, але я все одно щоразу просив її підказати, де що лежить. — Дартмур великий, проте не може бути, що там повсюди мертві тіла поховані.

— Девіде, — Кара показала очима на Алісу, яка снідала поруч. Я стрепенувся й прошепотів вибачення.

Зазвичай я старанно уникав згадок про брудні обставини своєї роботи перед п'ятирічною донькою, а тут занадто захопився.

— Хто такі жертви? — втрутилася Аліса, зосереджено насупившись над ложкою сунічного йогурту. Донька саме вподобала цей наїдок, бо вирішила, що для пластівців вона вже задоросла.

— То просто в татка така робота, — пояснив я, сподіваючись, що вона забуде про цю тему. Їй ще вистачить часу дізнатися про темні аспекти життя, коли виросте.

— А чого вони поховані? Вони померли?

— Ну ж бо, сонечко, доїдай сніданок, — втрутилася Кара, — татові треба їхати, і ми не хочемо запізнитися до школи.

— Коли ти повернешся? — запитала Аліса.

— Скоро. Ти й зморгнути не встигнеш, а я вже буду вдома, — я нахилився й узяв її на руки. Маленьке тіло було теплим та кумедно легким, але мене ніколи не полишало здивування від того, якою міцненькою вона стала порівняно з немовлям, котрим була, здається, кілька хвилин тому. Вони завжди так швидко ростуть?

— Будеш чемною дівчинкою, як я поїду?

— Я завжди чемна дівчинка! — обурено запротестувала вона, змахнувши затиснутою в руці ложкою. Краплина йогурту хлюпнулася на мої нотатки, розкладені на столі.

— Отакої, — Кара відірвала шмат паперового рушника й вимочила плямку. — Слід залишитися. Сподіваюся, нічого серйозного. Аліса розхвилювалася:

— Вибач, татусю!

Я поцілував її, спустив з рук і заходився збирати свої папери. На верхньому аркуші рожевіла пляма від йогурту. Засунув усе до теки, повернувся до Кари:

— Мабуть, вже йтиму.

Вона провела мене до передпокою, де чекала дорожня сумка. Я обійняв дружину. Її волосся пахло ваніллю.

Згодом зателефоную. Ще не знаю, скільки доведеться там бути. Сподіваюся, не більш як дві ночі.

— Їдь обережно, — нагадала вона.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ